

СПОРТНО УЧИЛИЩЕ "ВАСИЛ ЛЕВСКИ" - ПЛОВДИВ

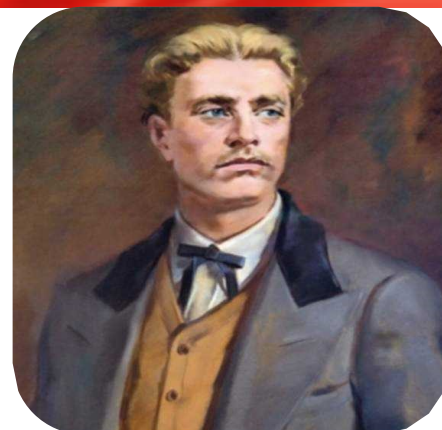
СПОРТНО МЕЖДУЧАСИЕ

<https://suvlevski.com/> февруари, 2021

Уважаеми колеги, ученици,
родители, приятели и партньори,

на 19 февруари притихнали
отдаваме почит пред величието,
силата и стоицизма на Васил Иванов
Кунчев – Левски, за когото
революционната дейност се
превръща в духовно дело, посветено
на свободата на отечеството.

148 години България се прекланя с признателност към делото и живота на Апостола на свободата, защото Васил Левски е велик със своя висок морал, с изключителните си качества, с всеотдайността си към Отечеството. И нека помним безценните уроци, които Апостола ни остави за краткия си героичен житейски път!

Всяка една победа, която печелим в живота, която е в името на доброто и за славата на българския народ е нашето „благодаря“, че сме достойни българи, потомци на Васил Левски и заслужили неговата саможертва за нашата свобода.

Драги ученици, уважаеми колеги и приятели, желая Ви да продължавате да пазите живи традициите, но и да гледате смело напред. Няма лесна победа, но всяка една е нов връх и признание за българския спорт и спортна България. Помнете - всичко зависи от всички нас, от нашите собствени ръце!

Нашият патрон - Апостолът на Свободата Васил Левски, ни завеща идеята: „И не забравяйте – Времето е в нас и ние сме във времето, то нас обръща и ние него обръщаме.“

А мотото на летните олимпийски игри в Токио 2020 да вървим „Обединени от емоции!“ ни прави още по-смели в мечтите ни.

Нека бъдем по-добри заедно! Чрез спорт към успех! Бъдете здрави, целеустремени, покорявайте нови житейски, образователни и спортни върхове!

РУЖКА ГЕНОВА

Победителят не е този, който никога не се проваля, а този, който никога не се отказва!

Поне веднъж в живота на всекиго от нас му се е случвало да изгуби кураж или мотивация. Тогава има нужда да бъде подкрепен, за да продължи напред и да събере смелост да извърши това, което трябва. Да спортуваш, означава да изразяваш себе си честно. Лесно е да се престориш, да се откажеш, но да изразиш същността си в спорта без лъжа — това е много радостно. Съществуват много положителни мисли, които не само ни връщат надеждата и вярата, но ни помагат да станем истински победители. А днес училището ни има повод да изрази радостта си от постиженията на новите 10 наши най-добри спортисти, постигнали своите успехи с много труд, амбиция и мотивация за победа.

НА ОЛИМПИЙСКИЯ ДЕН:

Тонита Анастасова от 9^А победи във викторината

Единственият български спортист с два златни медала от едни олимпийски игри

На коя олимпиада за първи път е въведена церемонията по внасяне на олимпийския огън, кога и къде е най-доброто представяне на България на олимпиада и кой е първият наш спортист, дублирал своята олимпийска титла. На тези и още десетки въпроси даваха отговори участниците във викторината, която се проведе на 17.02.21 г. - Олимпийски ден в Спортно училище „Васил Левски“. Надпреварата за знаещи бе част от инициативите по повод патронния ни празник. В ролята на оценители влязоха единственият български спортист с два златни медала от едни олимпийски игри и президент на федерацията ни по кану-каяк Николай Бухалов, директорът Ружка Генова, проф. Лозан Митев от Национална спортна академия и директорът на Спортния диспансер д-р Влатко Глигоров. Учениците отговаряха на въпроси, разпределени в четири групи – античен олимпизъм, Възраждане, съвременни олимпийски игри и България на олимпиади. Много от въпросите бяха свързани с изявени спортисти на училището, включително с члена на журито Николай Бухалов.

След оспорвана надпревара до финала достигнаха четири момичета, но категоричен победител се оказа 9-класничката Тонита Анастасова. Плувкията от клуб „Спринт“ демонстрира завидни знания и безпогрешно отговори, че щангистът Стефан Топуров е първият в света, който повдига над главата си тежест три пъти колкото собственото тегло и поставя четири олимпийски рекорда. Още преди да е чула края на въпроса, тя закова верния отговор за това къде са се провели първите олимпийски игри – Атина, 1896 г.

Не по-малко уверена и знаеща бе и класираната на втора позиция Нели Колева. Баскетболистката от 10а клас почти не отстъпваше на своята съперничка по бързина и точност в отговорите. Трета стана Михаела Ламбова от 11а клас – състезател по академично гребане, а четвъртата позиция зае Пламена Михайлова от 10г клас. Момичетата получиха ваучери за книжарница „Сиела“, раница от Български олимпийски комитет, чанта от НСА.

„Най-великата победа е, когато превъзмогнеш собствените си възможности.

Победителите от викторината:

1 място - Тонита Анастасова, 2 място - Нина Колева, 3 място - Михаела Ламбова, 4 място - Пламена Байрактарова

Филм за музея на Левски в Карлово снимаха учители от Спортното

Инициативата бе по повод патронния празник на училището

Филм за музея на Левски в Карлово решиха да заснемат учители от спортното училище в град Пловдив. Математичката Цветомила Фотева, учителят по изобразително изкуство Петко Иванов и педагогическият съветник Стефан Сукнаров предприеха екскурзия до родния град на Апостола, за да снимат филм в музея му. Видеоот бе изработено по повод патронния празник на училището – 19 февруари.

Представителите на Спортното бяха посрещнати в родната къща на Дякона от директора на музея г-жа Чаушева, а беседа за живота и делото му им бе изнесена от уредника Виктор Комбов. В знак на преклонение пред делото на Левски от името на училището бяха поднесени цветя в параклиса, където се съхранява кичур от косата на Апостола.

Филмът, който преподавателите заснеха, пресъздава обстановката в къщата музей на Васил Левски, която е от ранния период на Възраждането. Строена е през 18. век от Кунчо Иванов – дядото на Левски, а след това в нея живеят двамата му синове. Дълги години необитавана, тя рухва в периода около Освобождението. Възстановена е през 1933 година. Четири години по-късно отваря врати за посетители. Музеят се състои от три части – изложбена зала, в която са поместени картини на видни български художници, посветени на живота и делото на Дякона, параклис и родната къща на Левски.

Като патрон на училището Апостола несъмнено е и пример за всичките му възпитаници. Смелостта, отговорността и отдадеността са качества, които превръщат Левски в национален герой, а учениците на Спортното - в шампиони.

Календар със снимки на десетте най-добри от тези шампиони, които ще бъдат наградени на патронния празник, бе подарен на музея. В знак на благодарност за проявеното внимание г-жа Чаушева пък подари на учителите портрет на Левски, който вече е поставен на видно място в сградата на школото.

Завършеният филмов проект беше публикуван както в сайта на училището <https://suvlevski.com/>, така и в ю-туб канала на Спортното, и бе прожектиран в час на класа.

Видеото беше само част от богатата програма по случай честването на патронния празник на СУ „Васил Левски“ на 19.02.2021 г.

Организиран бяха също викторини, които се проведоха на Олимпийския ден. – 17.02.2021 г., както и литературни конкурси на теми „Олимпийските идеи и ценности“ и „Съвременните апостоли днес“.

Наша гордост, наши шампиони

Изследователски проект за Олимпийския ден

Първо място—Ема Минева, 6^А клас,
лека атлетика

Второ място—Ида Димитрова, 5^Б
клас, гимнастика

Трето място—Галена Кръстенова, 7^Г,
тенис на корт

Трето място—Веселин Стефанов, 7^Г,

Учениците по пътя на Апостола

Литературен конкурс „Съвременните апостоли“

“Народе, какво чакаш, защо още лежиш и търпиш в калта”.

Всеки човек, дори и най-честният, най-издръжливият, най-лоялният би се попитал какво още прави, когато толкова често пред себе си среща хора - овце, отказващи да се борят за свободата си. Мисията на Левски никак не е била лесна -ден след ден, град след град търси хора, българи, милеещи за свободата си, готови да се борят за нея.

“Народе????” не е отчаяние или хокане, а риторичен въпрос на един изморен човек към народа си. “Защо, народе, си забравил българското, защо свикна с това пусто робство, защо не станеш и не се бориш до мен.”

Васил Левски, бащата на българската революция, е един от най-храбрите и дръзки хора, които тази земя е раждала. Със своето силно сърце и остър ум той основава революционните комитети, които запалват огъня на свободата. Бил е честен, стриктен и подреден, а това най-много блести в личното му тефтерче, където също е записвал много от своите мисли.

На страница 53 е записано: “Народе????” и останалата страница е оставена празна. Какво е искал да каже Апостола, какво е имал наум, е мистерия, за която всеки може да намери различен отговор.

За мен четирите въпросителни са израз на неговото недоумение и нетърпение:

”Народе ?????”

Александър Жековски, 10^Б

Учител по български език и литература: Янка Николова

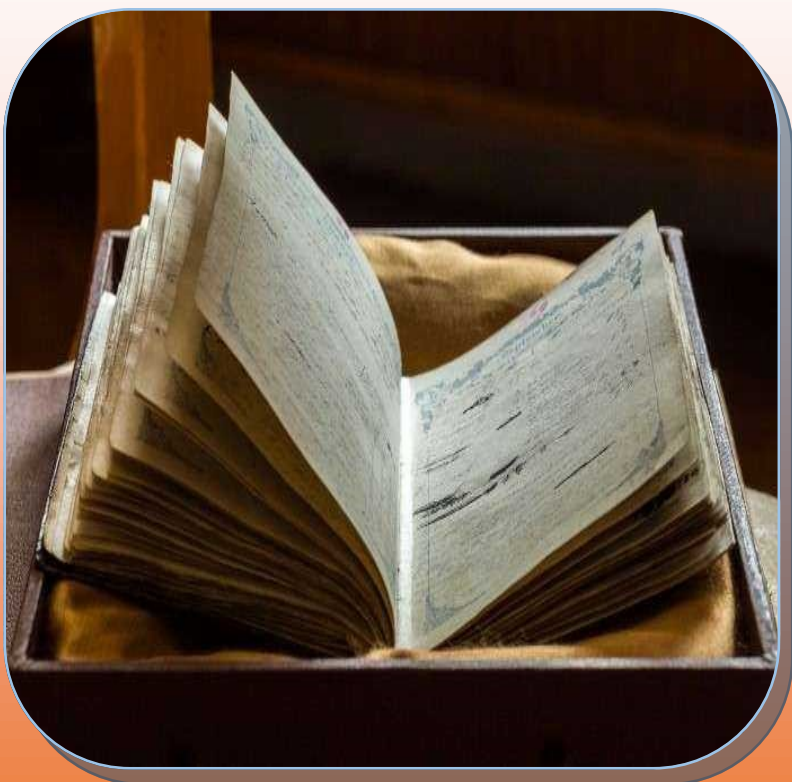

Народе????

За нас, българите, личното тефтерче на Левски отдавна вече не е само ценен исторически документ, но за много наши сънародници се е превърнало в реликва, защото на неговите страници Апостола на българската свобода е запечатал дребните детайли от профила на своята душа. На някои места дякон Игнатий съвсем спонтанно разкрива своите чувства и може би най-силен е емоционалният заряд на онази самотна думичка "Народе", последвана от четирите въпросителни знака.

Тази бележка като магнит е привличала и продължава да привлича размислите на не един мъдър българин, може би защото в нея се крие нещо премълчано, недоизказано. Съществуват догадки и предположения за това какво е подтикнало Левски да я напише, но с течение на времето конкретният повод, който и да е той, изглежда все по-незначителен. Много по-важно е, че зад четирите въпросителни се долавя горчивината на един самоотвержен ръководител, който някога по някакви причини се е разминал със своя народ. А историята свидетелства, че такава моменти се случва да преживее всеки водач и на никого тази горчива чаша не е спестена. Един зрял и опитен лидер винаги намира в себе си сили да превъзмогне такива моменти в живота си, да обърне и затвори тази страница в тефтерчето си, за да продължи към следващата. Само така може да остане верен на принципа, че дела са ни нужни, а не думи. Колкото повече един човек намира в себе си воля да не се препъва като в камък, толкова по-способен е да преобърне себе си и своето време, макар че времето е упорито и се опитва то да обърне хората в своята посока. Тази съпротива е неизбежна, защото „Времето е в нас и ние сме във времето“, както е написал на друго място и по друг повод Левски. Но като че ли поводът само привидно е друг. А в дълбоката си същност е пак същият - необходимостта на лидера да убеждава недоверчивата част от обществото в това, че пътят, по който е поел, води към добро. Тези неизбежни трудности, с които се е сблъсквал и най-великият син на България, като че ли са никак трудни за преглъщане от нашата историческа памет.

Изглежда, че сме свикнали да говорим за Левски най-вече по празници и годишнини, а официалното говорене често създава невярна представа за него, но както е казано "По делата им ще ги познаете". Делата са най-важният, показател, по който и съвременниците, и историята определят мястото на лидерите. Живеем във време, когато отвсякъде ни засипват с призови "Народе" и отправят към нас много повече от четири въпросителни. Всеки от днешните призови и всяка от днешните въпросителни има за цел да поведе обществото ни в една или друга посока. Коя е правилната? Както винаги отговорът на този въпрос е най-труден, но за да не сгрешим, трябва да не забравяме, че дела са нужни, а не думи и че хората се познават по делата им.

Живеем във време, когато отвсякъде ни засипват с призови "Народе" и отправят към нас много повече от четири въпросителни. Всеки от днешните призови и всяка от днешните въпросителни има за цел да поведе обществото ни в една или друга посока. Коя е правилната? Както винаги отговорът на този въпрос е най-труден, но за да не сгрешим, трябва да не забравяме, че дела са нужни, а не думи и че хората се познават по делата им.

Петър Андреев, 10⁴ клас

Учител по български език и литература:

Янка Николова

**„Ако спечеля, печели
цял народ, ако загубя,
губя само мене си...“**

Васил Левски

Противоречиви са чувствата, които напират у нас, прочитайки завета на най-големия Апостол, когото познаваме в нашата история. Гордост, почит, възхищение заливат същността ми, но и същевременно - срам, гняв и непримирение към заобикалящата ме действителност... Защото България е част от мен и аз съм част от нея. Ти можеш ли да се наречеш българин? Можеш ли сам пред себе си да се определиш за родолюбец? Нима да развяваш гордо българския флаг в някой от дните за честване на националния ни празник е достатъчно? Нима поставянето на венците и свеждането на глава за минута ни прави патриоти? Нима това ни стига...?

Истината е, че са ни нужни герои - такива, които да събудят у нас патриотизма в душите ни и да запазят искрата на обединението; такива, които да тачат ценностите си и да не приемат отвоюваната свобода за даденост; такива, които да искат да продължават да дават още от себе си на Отечеството си...

Вярвам в българския дух. Вярвам в страната си. Вярвам в себе си и в онези, които ни прославят така, както го е правил Апостола...

Вярвам! Вярвам заради всички онези, които и днес не спират да ме правят горд, че съм българин; онези, които не поставят никога Майка България на колене, а популяризират името ѝ чрез своите спортни заслуги, които превръщат в ценности...

Крис Благоев, 5^Б клас

Учител по български и литература:
Димитрина Дайова

Симона Викиева, 5^Б клас

Олимпийските идеи и ценности

Вярвам, че всеки спортист мечтае да участва в олимпиада. Надявам се и аз един ден да мога да ви споделя моята история по пътя на спорта, отвел ме до желаната на всеки състезател цел.

В моето семейство спортът или по-точно гребането, се предава от поколения на поколения. Моята баба е тренирала усилено тази спортна дисциплина в детските си години. Тъй като тя е един от най-близките ми хора, винаги съм искал да подражавам на нея. Историите, които ми е разказвала, и медалите, които ми е показвала, пробудиха интереса ми към този спорт. Заради нея най-голямата награда за мен не би била нито медал, нито стипендия, а това тя да ме види на олимпиада някой ден.

По пътя ми към победата винаги до мен е моята треньорка Венета Пехливанова. Тя ми помогна да построя основите в гребането, а оттам нататък с нейно съдействие аз се изграждам като състезател. Моята треньорка ми е разказвала за лишенията в спорта и за многобройните контузии. Лично аз съм преживял немалко такива, но това не ме отказва, а точно обратното – мотивира ме повече да вървя към победата.

Всичко хубаво идва с трудности и лишения и дали те ще те бутнат, или изградят като характер, зависи от теб самия. Един спортист трябва да е много комплексен играч на терена, а и в живота – дисциплиниран, на първо място, безкомпромисен, честен и постоянен. Ще призная, че не съм най-добрият гребец в отбора, все нещичко още не ми достига, но се старая всеки ден да давам всичко от себе си и да съм един от най-добрите.

Мои идоли са Иво Янакиев, който през 2004г. взе бронзов медал в категория *скиф* на олимпиадата в Атина; Румяна Нейкова, която спечели злато през 2008г. в категория *скиф* на олимпийските игри в Пекин. Трябва да отбележа, че имам привилегията да уча в най-доброто спортно училище в страната – СУ “Васил Левски”-гр. Пловдив, пълно с амбициозни спортисти, защото средата, в която съм заобиколен, определено ми оказва положително влияние. Всички в това училище сме влезли с една нагласа, която е да стигнем далеч в спорта.

И аз вярвам, че заедно ще успеем!

Велизар Тафров, 10^а клас

Учител по български и литература: Янка Николова

Олимпийските идеи и ценности

Много хора без опит и познания в спорта биха казали, че най-значимата олимпийска идея е победата. За съжаление немалко смятат спортистите за недостатъчно образовани, тичащи, скачащи, играейки си във водата - безполезни хора. Те мислят, че спортът е хоби, от което има възможност завоюване само на парично възнаграждение.

Но има много хора, които знаят истинската стойност на един спортист и спорта, на който той се е посветил. Те разбират отдадеността, времето, умората, болките, загубата, намирането и търсенето на мотивация. „Жертвите“ и „загубите“ са онези спътници в живота на спортистите, които малко хора познават или предполагат.

Аз и ти добре знаем, че спортът е лишаване от личното време, времето, в което можем да бъдем с приятели или да се занимаваме с любимото хоби. Това доказва, че не сме само безгрижни и лекомислени младежи, а хора, знаещи какво търсят и очакват от любимия спорт, който тренират усърдно.

Аз, ти, милиони като нас, съотборниците и треньорите ни, знаят на какво ни възпитава спортът – дисциплина, честност, вяра и почтеност. Именно заради олимпийските идеи и ценности, ние сме едни от представителите на нашата страната и се борим за честта и славата ѝ, да защитим името „спортист“. Ние се борим, даваме всичко от себе си, доказваме се, влагаме душата и сърцето си на терена, на тепиха, във водата. Малцина разбират онова усещане в сърцето – гордостта от честно спечелен турнир, без измами, с уважение към опонента, с усмивка и любов и разбира се, сълзите, които напират в очите ни, когато се чуе химнът на България.

Ние - спортистите, сме тези, които пазим и съхраняваме олимпийските ценности, предаваме ги на следващите поколения и така изграждаме един свят по-добър, по-честен, по-красив. Това е мисията на спортиста и на всеки човек.

Нина Колева - 10^А клас

Учител по български и литература: Янка Николова

ОЛИМПИЙСКИТЕ ИДЕИ И ЦЕННОСТИ

ЗНАМЕТО

Знамето представлява бяло поле, на което е изобразена емблемата с петте олимпийски кръга. То се развява за първи път през 1914 г. в Париж по случай 20-годишнината от възраждането на игрите. След 1920 г. то присъства на всички олимпиади. Символът тържествено се издига в деня на откриването на форума.

ДЕВИЗЪТ

„По-бързо, по-високо, по-силно“ изречен от отец Дидон през 1895 г. По-късно Пиер де Кубертен възприема думите за девиз на олимпийското движение.

ЕМБЛЕМАТА

Олимпийската емблема е от пет преплетени кръга – син, черен, червен на горния ред и жълт и зелен на долния. Всеки един от тези цветове символизира петте континента, обединени в олимпийското движение. Емблемата е по предложение на Пиер де Кубертен от 1913 г., но символът за първи път се появява на игрите „Антверпен 20“. За всяка олимпиада освен петте кръга в емблемата са вплетени годината и мястото на провеждането на игрите, както и основен символ на града домакин.

ОГЪНЯТ

Огънят се запалва от слънчевите лъчи в Древна Олимпия (Гърция). След това започва факелното шествие, което преминава през планини, реки, морета и океани. Пламъкът се пренася с автомобили, мотоциклети, самолети, параходи, дори бе изстрелян в Космоса – „Атланта '96“. А транспортирането му става в специални лампи, изработени от желязо, стомана и стъкло. Факелът се носи не само от именити спортисти, но и от изявени личности на страната, през която преминава шествието. В деня на откриването огънят тържествено се запалва на Олимпийския стадион и той гори до края на игрите. Ритуалът се изпълнява от 1936 г.

КЛЕТВАТА

За първи път олимпийската клетва се произнася в Антверпен през 1920 г. Изрича я състезателят по водна топка и фехтовка от страната домакин Виктор Буен по време на официалното откриване. Той е придружаван и от знаменосец с националното знаме:
 „От името на всички спортисти обещавам, че ще се представям като лоялни състезатели, които уважават правилниците и ще участват с рицарски дух за славата на спорта и за честта на нашите отбори.“

Древните олимпийски игри са основани на почтени принципи на спортеменство, справедливост, характер и любезност. Целите им насърчавали добрите отношения в гръцките градове и се фокусирали върху спортния дух между спортистите.

Примирието е било най-важното правило през тези времена. Това означавало, че всички войници трябвало да оставят оръжията си и да спрат да се бият по време на игрите. Всички военни действия се преустановявали за времето на състезанието, което позволявало на всички състезатели и посетители да пътуват безопасно през вражеските територии.

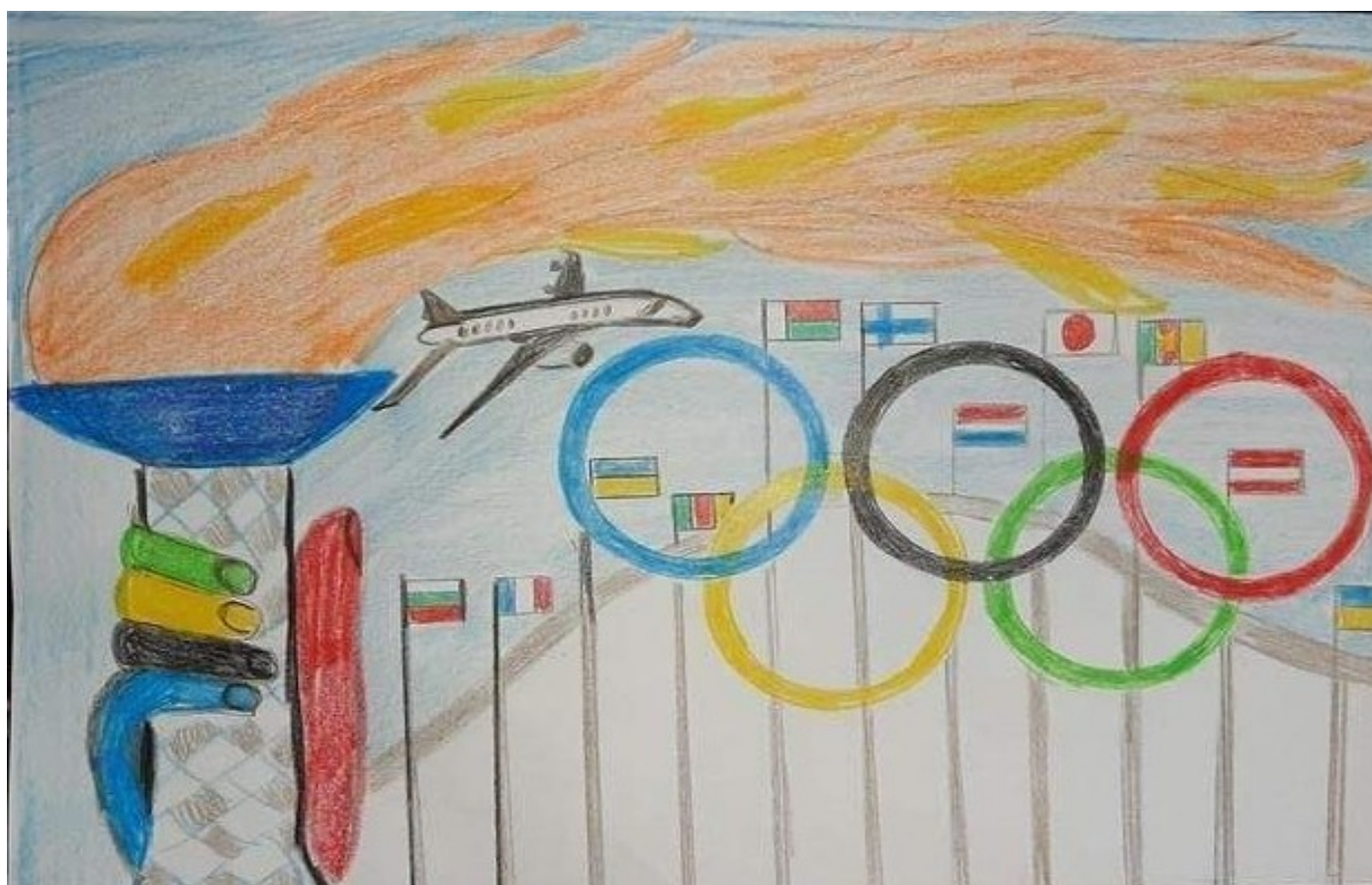
Гърците ценят „здравия дух в здраво тяло“. Атлетическата победа се доверява както на физическите, така и на моралните ценности на спортиста. Силният дисциплиниран характер е също толкова важен, колкото и добре тренираното тяло.

Съвременните олимпийски игри налагат много строги правила, сред които е „насърчаването и подкрепа за насърчаване на етиката в спорта“. Основните принципи на олимпийски игри се противопоставят на всякакви политически или търговски злоупотреби със спорт и спортисти, също така се води и борба срещу допинга в спорта. Оригиначните идеали се основават на поддържането на добро спортно майсторство и честна игра.

Най-важните идеали и ценности, които трябва да притежава спортиста са – дисциплина, трудолюбие, спортен дух и честна игра.

Училищните спортни дни са толкова важни, колкото и Олимпийските игри, тъй като олимпийските игри действат като модел в световен мащаб, докато училищните спортни дни, ако бъдат организирани правилно, могат да се превърнат във важни области училищния живот.

Поля Айлова VIII^В клас
 Спорт – Лека атлетика
 ТРЕН. АНТОНИЯ ЙОРДАНОВА
 УЧИТЕЛ ПО БЕЛ-г-жа ВЕСЕЛА АНДОНОВА

Денис Шабан, 6^А клас

Спортът е пример за издръжливостта на човешкия дух (философско есе)

„Онова, което не ни убива, ни прави по-силни” - Фридрих Ницше

Животът е една пращинка във времето. Той никога не е осеян само с розови листенца или с бодливи тръни. Винаги има баланс. На него се крепи цялото ни съществуване от хилядолетия насам. Дори да има фактор, който да нарушава баланса, ние сме устроени така, че да съумеем да се приспособим. Именно това ни прави по-силни с течение на времето. Животът е една дълга пътека. На някои места има светли поляни с красива природа, а на други - пустота, мрак и бодли. Премеждията, с които се сблъскваме ежедневно, ни карат да трупаме опит. Той ще ни помогне по време на разходката по пътеката, наречена „живот”. Всяка измината крачка ни прави по-силни, по-подготвени и по-добри за следващите прекеждия, които ще ни поднесе новият ден.

Онова, което не ни убива е навсякъде. Пример за това е любовта, която срещаме - тя не ни убива, но чрез нея и всичките ѝ възходи и падения, ние ставаме по-силни. Емоционалната обвързаност с някого е нещо съкровено, дори бих го определила като магическо. Да, любовта често може да бъде сяпа, което ни кара да правим грешки, да си вземем поука от тези грешки и да станем по-добри в следващото ни любовно приключение.

Един от най-добрите житейски учители - спортът - също е пример за издръжливостта на човешкия дух. Той е обвързан както с блясък, талант и успех, така и с много болка, мъка и страдание. Учи на дисциплина, упоритост, търпение, възпитание и самоконтрол. Зад високият параван на спортната слава, се крие много труд и болка. Спортът не ни убива, напротив прави ни по-силни, но с цената на много прекеждия и лишения. Училището – мястото, на което младата душа започва да се гради, да полага своите основи, на които се крепи до края на дните си. Изграждат се принципи, мнения, откриват се и се постигат цели. То също е осеяно с много перипетии, но всеки ученик трябва да се справи с тях и да върви напред, докато стигне до следващия етап на развитие.

Доброволчеството - безкористната помощ, която невинно бива оценявана по начина, по който се очаква и желае. Изгражда желанието да помагаш, без да очакваш нещо в замяна. Учи на състрадателност, милосърдие, дисциплина, отдаденост. Възпитава духа ни в емпатия и ни прави по-силни, защото с болката на другите, ние всъщност израстваме. Ставаме по-силни, защото разбираме, че живота няма само светла страна.

Ако си представим живота като една видеоигра. В нея има различни нива - с всяко преодоляно ниво ставаме все по-добри и по-силни, но и с всяко следващо, минаването става по-трудно. Но както всяка игра, животът също си има и начин за улеснения, а именно това, което в миналото ни се е струвало трудно, но ни е дало опит - сега ни помага. Пътеката винаги я е имала и ще я има и след нашия край на разходката. Всеки на тази земя е с мисията си, която му е отредена. Всички прекеждия, с които се сблъскваме, ни доближават крачка по крачка до крайната ни цел, която е успешният и щастлив живот.

Ева Бакърджиева, 10⁴ клас

Учител по български и литература: Янка Николова

Когато настъпи сутринта

*Поле сияйно с житен клас,
небе омайно в ранен час.*

*Роса се сипе рано сутрин по тревата,
ръми си тихо и върви безкрайно след Луната.
Звездите - сякаш бягат срамежливо от зората.*

*Но нека грее силно слънце,
да огрее всяко зрънце!*

*Да се сипе светлина,
за да дойде чиста любовта!*

*Да настъпи този чакан час -
да сме Ти и Аз!*

Стелияна Чакърлова, 11^В клас

Учител по български и литература: Веселин Кюмюрев

УСЕЩАНЕ ЗА ПРОЛЕТ

*След дългата зима топло слънце изгрява
и пламъче светло в погледа заблестява.
Искрят очите блеснали, теменужени,
събуждат се за целувки устни алени, ружени.*

*Във вените буйна кръвта закипява
и песен вълшебна сърцето запява.
Като извор бистър Надежда струи,
а желание огнено пръска искри.*

*Земята, небето за нов живот се събуждат
и пролетни трепети мечтите възбуждат.
Бликнали мисли - крила на птици във полет
реят се волни... Какво усещане за Пролет!*

Виолета Петкова

МАРТЕНИЧКИ

*Червена и бяла нишки
в Съдбата преплитат се...
В червено и бяло
Светлината струи...
И сякаш Слънце червено - бяло
изгряло е...*

*Червено - бели
желания
пръскат искри.
Червена жарава -
огнят в сърцето е,
червени въглени
стапят кръвта.
Но Надежда бяла
озарила лицето е,
и одежди бели
копнее пътта.*

*Червено - бели
настроения,
менят се радост и тъга...
В червено - бели измерения,
в очакване на пролетта...*

Честита Баба Марта!

Виолета Петкова

Сподвижникът на Левски – отец Матей Преображенски – Миткалото, прави опити да конструира вечен двигател

Отец Матей Преображенски-Миткалото, наричан от народа още Очматей или Очката, е български възрожденец, монах и просветител. Член на Вътрешната революционна организация. Приятел и довереник на Васил Левски. Прозвището Миткалото идва от глагола „миткам“ („скитам“).

Истинското име на Матей Преображенски било Моно Петров Сеизмонов. Той е роден през октомври 1828 г. в Ново село, Великотърновско. Произхожда от богато семейство. Баща му Петър, майка му Слава и сестра му Йована умрели от чумната епидемия през 1837 г. Имал и двама братя, които починали също в ранна възраст.

През 1848 г. Моно се подстригва за монах и приема името Матей, наречен по името на манастира Преображенски. През 1856 г. той се отправя към Атонските манастири. В тамошните библиотеки чете много повече светски книги, отколкото богословски. Проявява интерес към механика, математика, физика, философия, медицина.

Според историческите сведения в Атон провежда поредица опити да конструира вечен двигател, под формата на самодвижеща се мелница и водна помпа. Пред изумените погледи на монасите се опитва да построи „морска мелница“ на брега на Бяло море.

Предприема едно дълго пътуване по света, така че напълно заслужава по-късния си прякор Миткалото. Преминува през Цариград, посещава Палестина и Светите места, пребивава в Русия, където се запознава с живота на руските духовници. Посещава Бесарабия, после Влашко.

След завръщането си в България, отец Матей се отдава на революционна дейност по търновските и павликенските села – основава комитети, открива читалища и училища, практикува като лечител, тъй като познавал добре всяка билка.

В. Левски и отец Матей

С дисаги, пълни с книги, той обикаля из българските земи, раздава знание и сам опознава нерадостната съдба на поробения народ. Вдъхновено насърчава съгражданите от родния си край.

През 1862 г. отец Матей разбира, че в Белград се организира Българска легия, прекратява за момент просветното дело и отпътува за Сърбия, където се запознава с дякона Васил Левски. През 1869 г. заедно обикалят търновските села, за да проповядват идеята за свобода и просвещение. Матей Преображенски-Миткалото обаче не дочаква битката с вековния поробител. През октомври 1875 г. той умира от отит (възпаление на ухото) в родното си Ново село, Търновско. Едва на 47 години си отива един истински народен будител и всеотдаен революционер. В родното му село, край главния път София – Варна се издига неговият паметник-костница.

През 1870 г. в с. Михалци, Търновско, където Миткалото сформира таен комитет и читалищна сбирка, той дава идея да се направи вечен календар, който после е изографисан и поставен върху външната стена на светското училище.

ЛЮБОПИТНО ЗА СПОРТА

1. Футболът е най-посещаваното спортно събитие и най-гледаният спорт.
2. Боксът става официално спорт през 1901 г.
3. Единствената държава, участвала във всички Световни първенства по футбол е Бразилия.
4. От 51 състезания, изиграни от Майк Тайсън в професионалния бокс, 21 от тях завършва с нокаут още в първия рунд (40.8%).
5. Топката за игра на тенис на маса тежи 2,5 грама.
6. След удар на професионален волейболист, топката може да лети със скорост до 130 км / ч., а с един удар по шайбата в хокея, тя може да достигне до 160 километра в час.
7. Финалната игра на Европейското първенство по футбол през 1976 е стотният мач на Франц Бекенбауер за отбора на Германия.
8. Отборът на Ватикана по футбол е провел само един международен мач в историята си – с тима на Монако, завършил наравно с резултат 0 : 0.
9. Най-високият баскетболист в света е китайският център Сун Минмин. Неговият ръст е 236 см, а теглото 152 кг.
10. През първите десет хода в шаха има 170 000 000 000 000 000 000 000 000 възможности за играта по-нататък.
11. През 1936 г. по време на откриването на един от турнирите по тенис на маса полякът Алекс Енрлих и румънецът Панет Фаркас играят една игра в продължение на 2 часа и 12 минути.

ЗАБАВНА СТРАНИЧКА

Треньорът съветва боксьора си на почивката между рундовете:

- Ако и следващият рунд не успееш да удариш противника си, няма проблем - ще кандидатстваш за Нобелова награда за мир.

Ако ставането сутрин се брои за коремна преса, днес направих 27 коремни преси!

- Ваньо, тичай по-бързо, мечката те настига.

- Не бой се, аз съм с три обиколки на парка пред нея.

Между треньори:

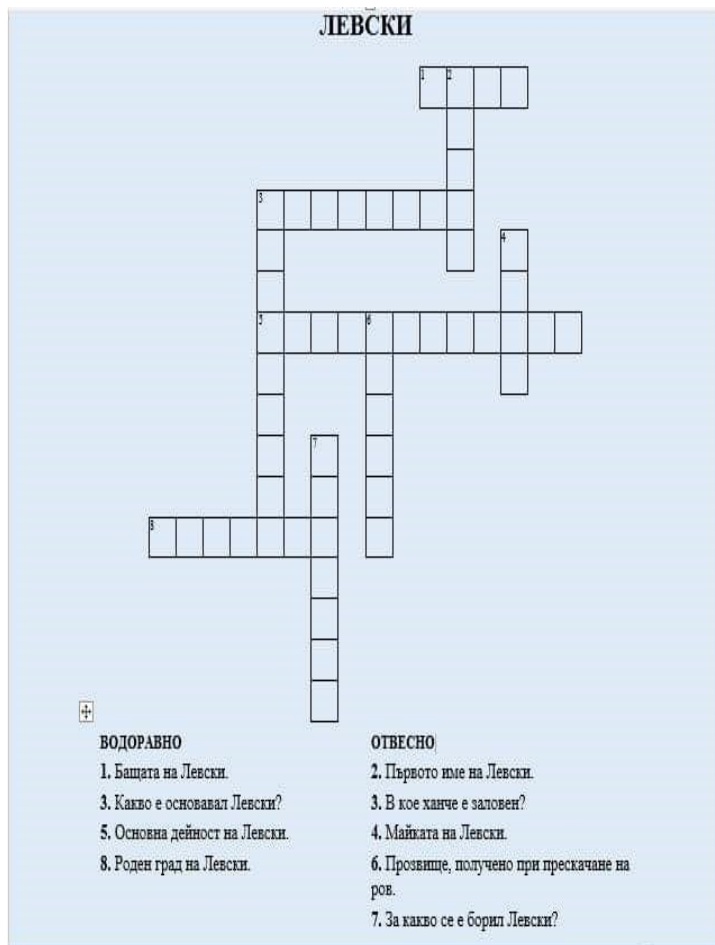
- Моите футболисти са истински изобретатели!

- Че какво толкова са изобретили, като всеки път ги биеш?

- Ами, след всяка среща измислят все нови и нови причини за загубата.

На полувремето треньорът:

- Защо вкара гол на собствената си врата?

$$\text{Banana} + \text{Banana} = 30$$

$$\text{Cherry} + \text{Cherry} = 20$$

$$\text{Apple} + \text{Apple} = 8$$

$$\text{Banana} + \text{Cherry} \times \text{Apple} = ?$$